

Het zwarte dossier

Van Max van Olden verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Lieve Edelachtbare
De juiste man

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Max van Olden

Het zwarte dossier

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4228 8

© 2020 Max van Olden

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Stephen Mulcahey/Arcangel Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ik heb gehoord, dat ik heb gezegd
In een huiverend, donker beven:
Ik erken maar één wet:
léven

Uit het gedicht 'Lex Barbarorum' van H. Marsman
Verzamelde gedichten, Querido, 1940

Proloog

Het leek alsof de jongen sliep. Zijn ogen waren gesloten, de spieren van zijn gezicht waren vlak en ontspannen. Zijn armen hingen langs zijn lichaam en aan het voeteneind van de tandartsstoel wezen zijn witte sneakers omhoog, iets naar buiten vallend door de zwaartekracht.

De eerste verandering begon bij zijn vingertoppen. Zijn wijsvingers begonnen te trillen, en al snel volgden zijn andere vingers tot zijn handen beefden als die van een oude man. Snel daarna verdween ook zijn onbezorgde gelaatsuitdrukking. Er verschenen rimpels tussen zijn wenkbrauwen. De kleur van zijn gezicht veranderde; het bloed leek er langzaam uit weg te trekken en liet een vaalwitte teint achter.

Net toen het leek alsof het trillen van de handen ophield en de jongen weer terug zou komen in zijn eerdere stabiele toestand, sperde hij ineens zijn ogen open. De blik waarmee hij door zijn bril omhoogkeek, was doortrokken van onpeilbare angst en verwarring. Zweetdruppels verschenen op zijn voorhoofd en het zweet liep in straaltjes langs zijn slapen en over de ducttape die over zijn mond was geplakt. In de tape zat een gaatje, niet groter dan de dikte van een balpen. Soms zag je in de opening even zijn tong verschijnen, alsof de jongen proefde aan de lucht om hem heen.

Zijn ledematen schokten steeds heftiger, maar de riemen waarmee zijn armen en benen waren vastgesnoerd, gaven geen krimp. De energie vond een uitweg naar de borstkas die steeds als in een kramp omhoogschoot, alsof hij elektrische schokken kreeg toegediend. Ondertussen schudde hij zijn hoofd heen en weer, harder en harder, tot zijn bril scheef kwam te hangen, een pootje nog om zijn oor, de andere halverwege zijn wang. Plotseling stootte de jongen een geluid uit dat leek op een binnensmondse boer en vrijwel tegelijkertijd werd een gelige, schuimende substantie uit de opening in de tape naar buiten gestuwd, die door zijn hoofdschudden op de ducttape en zijn gezicht terecht kwam.

Er klonk een harde tik door de ruimte. Misschien besepte de jongen dat zijn bril was gevallen, misschien drong het tot hem door waar hij was, want hij bracht een gesmoorde kreet uit. Er verscheen meer schuim uit de opening, het spul zat nu zelfs in zijn ogen die wild heen en weer flitsten. Langzaam werd zijn blik waziger, de pupillen inmiddels zo groot dat de irissen meer zwart waren dan groen. De jongen leek niet meer in staat te zien dat er naast hem twee gestalten waren verschenen.

‘Waarom gebeurt dit?’ zei een van hen. ‘Gisteren was er nog niets aan de hand.’

Toen draaiden de ogen van de jongen plotsklaps weg en op hetzelfde moment hield het trillen op, even abrupt als wanneer de stekker van een keukenmachine uit het stopcontact wordt getrokken.

I

‘Nog één minuut om je tanden te poetsen en dan wil ik dat je bij de deur staat.’

Riemke zit op de bank. Ze trekt met één hand haar pumps aan, met de andere houdt ze haar koffiemok vast. Er komt geen reactie. ‘Nils, je hebt me gehoord, ik wil dat je nú komt. Juf Barbara vindt het niet leuk als we weer te laat zijn.’ Resoluut zet ze de mok – nog voor de helft gevuld met koffie – op tafel. Ze staat op en pakt haar tas die zwaarder is dan normaal omdat ze afgelopen vrijdag werk mee naar huis heeft genomen.

Haar weekend was een aaneenschakeling van afspraken geweest: op vrijdagavond naar haar vader, die op twee uur rijden afstand woont. Zaterdagmiddag een verjaardag en daarna naar de kookcursus. ’s Avonds kwamen vrienden een borrel drinken en natuurlijk was het laat geworden. Gisteren had ze de laminaatvloer in de werkkamer willen leggen – de stapels vloerdelen liggen al drie maanden tegen de muur opgestapeld – maar ze moest voorrang geven aan haar werk; het opstellen van een convenant. Uiteindelijk deed ze geen van beide omdat ze eerst een uur heeft zitten appen met haar nieuwe liefde, Joost. Daarna is ze met Nils en de kinderen van de onderburen naar de overdekte speelhal gegaan en ’s avonds heeft ze nog een uur met haar

zus gebeld. Aan haar werk heeft ze geen minuut meer gedacht. Ze kan zichzelf wel voor de kop slaan, want nu moet ze het deze week gaan uitpluizen.

‘Niii-hiils!’ roept ze. Ze luistert en loopt de keuken in. De laatste keer dat hij zich had verstopt, stond hij naast de koelkast helemaal tegen de muur aan, zijn hoofd opzij gedraaid omdat hij anders niet in de ruimte paste. Maar nu niet. De slaapkamer dan. Ze kijkt onder het bed en achter haar kleren in de inbouwkast. ‘Dit is de laatste keer, Nils! Ik krijg hier echt nog een keer problemen mee.’ Ze loopt de hal in op weg naar de werkkamer en ziet dat zijn schoenen nog bij de verwarming staan. ‘Je hebt nog niet eens je schoenen aan!’ Dan hoort ze een dof dreuntje uit het schoenenmeubel komen. Zit hij daarin? Past dat? Ze doet een deurtje open en kijkt in het proestende gezicht van haar zoontje van vijf. Blond, krullen en iets te klein voor zijn leeftijd. Waarschijnlijk vanwege zijn vader, die krap een meter vijfenzeventig is. Met ingehouden lach werpt ze een blik in het meubel. Ongelooflijk dat hij zich daarin heeft weten te wurmen zonder dat ik het gehoord heb, denkt ze. ‘Kom eruit. We gaan meteen weg.’

Nils komt tevoorschijn en trekt zijn schoenen aan. Ze aait hem over zijn hoofd. Nils’ basisschool ligt op twee minuten rijden van haar flat. Vandaar is het een kwartier naar de Zuidas, maar als het verkeer tegenzit kan het gerust een halfuur worden. Ze heeft er een nuttig halfuurtje van gemaakt. Een tijdje geleden keek ze bij een stoplicht in haar spiegel en zag dat haar achterligger haar lippen zat te stiften. Sindsdien doet ze het ook. Eyeliner, mascara, lippenstift: het is goed te doen bij de vele stoplichten op haar route. Soms komt ze pas om halftien binnen. De meeste collega’s schenken daar geen aandacht aan, maar er zijn altijd mensen die het niet kunnen laten haar dan met ‘goedemiddag’ te begroeten. Ze is eraan gewend geraakt.

Ze beseffen niet dat ze 's ochtends om kwart voor zes opstaat zodat ze kan douchen en ontbijten zonder dat ze Nils in de gaten hoeft te houden, ze weten niet dat ze soms 's nachts eruit moet omdat Nils in bed heeft geplast, ze realiseren zich niet dat ze 's avonds, na de boodschappen, het koken, de afwas, de was, het in bed stoppen en het voorlezen nog minimaal twee uur moet werken om dezelfde uren te kunnen schrijven als iemand die wel een partner heeft.

Ze is van dit leven gaan houden. Van de intensiteit ervan, de dynamiek. Ze perst alles uit de dag wat erin zit. Later zal ze zich vast afvragen hoe ze het in godsnaam heeft kunnen volhouden, maar nu ze er middenin zit, zou ze met niemand willen ruilen.

‘Goedemiddag, meester Pennings!’ klinkt het vanuit een van de werkkamers waar ze langsloopt. Het is Reinout. De glimlach waarmee ze uit de lift het kantoor is binnengestapt bevriest op haar gezicht en even krijgt ze de aanvechting om hem lik op stuk te geven, hardop, in de gang. Nee, ik gun hem het spektakel niet, bedenkt ze, ik laat het van me afglijden en doe alsof ik niets heb gehoord. In de kantine groet ze vastgoedspecialist Hugo en haar secretaresse Nikkie en ze zet haar mok op het plateautje van de koffiemachine. Nikkie vertelt wat over haar weekend, maar Riemke kan haar aandacht er niet bij houden. Haar bekruipt ineens het onaangename gevoel dat het een lange, nare week gaat worden. Zo'n week waarvan het maar goed is dat je aan het begin ervan niet weet wat je te wachten staat.

Op haar kamer zet ze haar tas op de grond. De dossiers, brieven en processtukken liggen nog precies zoals ze die vrijdagmiddag heeft achtergelaten. De geordende chaos, zoals Robert het noemt, oogt vertrouwd, uitnodigend bijna. Wanneer ze achter haar bureau wil gaan zitten, ziet ze iets op haar stoel liggen. Onmiddellijk voelt ze een steek in haar maag, zo scherp

dat haar gezicht ervan vertrekt. Ze staart naar het object dat op haar heeft liggen wachten, geduldig en onvermijdelijk. Het is een kartonnen map, nieuw en zo uit de verpakking, met een hagelwitte sticker op de voorkant.

Maandenlang heeft ze het aan zien komen.

Alles in haar zegt: dit is het zwarte dossier.

2

Riemke zit in de sectie familierecht. Ze behandelt vechtscheidingen die jaren duren en meerdere ordners in haar kast beslaan. Het is de wereld van de zwaarbevochten ouderschapsplannen, het strijdtoneel van omgangsregelingen en uitleg van huwelijkse voorwaarden, en van jarenlange loopgravenoorlogen over de hoogte van de alimentatie. Haar cliënten zijn zonder uitzondering *well-to-do* en kunnen haar uurtarief van € 285,- exclusief btw makkelijk betalen. Zo behandelt ze voor mevrouw De Jongh-Caspers een alimentatiekwestie waarin ze de financiële behoefte van mevrouw heeft becijferd op € 6500,- per maand. In de alimentatieberekeningen is een post opgenomen van drieduizend euro per jaar voor kappersbezoek, achtduizend euro voor cosmetische behandelingen, waaronder chirurgie en een slordige tienduizend euro voor kleding. Ja, mijnheer De Jongh zal moeten bloeden voor het mooie, representatieve uiterlijk van zijn ex.

Een andere cliënt is de heer Valentijn die een twaalftal bv's op zijn naam heeft staan. De rechtbank heeft bepaald dat deze bedrijven door een deskundige moeten worden gewaardeerd omdat aan zijn ex de helft van de waarde van de bv's toekomt. Vorige week kwam het concept deskundigenrapport uit, waar-

in de gezamenlijke waarde is bepaald op bijna tachtig miljoen euro, meer dan waarop de heer Valentijn had gerekend. Valentijn, een man die zijn stukken leest in Dubai, Rio de Janeiro of Singapore, is woedend en overweegt zelfs zijn bedrijven een voor een failliet te laten gaan.

In het dossier Ten Berge gaat het om de verkoop van de echtelijke woning, een villa met uitzicht op zee. Riemkes cliënte weigert om mee te werken aan een reparatie van de serre. Eerst moet haar ex erkennen dat de twee Mondriaans die in een kluis staan tot de huwelijksgemeenschap behoren en niet, zoals haar ex zegt, slechts door een kennis in bewaring zijn gegeven. De waarde van de schilderijen wordt geschat op drie à vier miljoen euro. Riemke heeft al aangekondigd de schriftelijke verklaring van de kennis op authenticiteit te zullen laten onderzoeken.

Riemke en Margot – samen de sectie familierecht – brengen na de eerste oriënterende bespreking standaard een voorschot van vijfduizend euro in rekening. Dan moet het eerste uur nog geschreven worden. Riemkes recordbedrag voor het opstellen van een verzoekschrift is bijna zeventuizend euro, dat van Margot het dubbele.

De hoge uurtarieven zijn broodnodig. Al die vierkante meters peperdure kantoorruimte op de zesde en zevende verdieping van de Zuidas-toren, de originele werken van Krabbé en Gubbels, het dure tapijt, de Eames Soft Pad bureaustoelen en de Porsches van de maten moeten ergens van betaald worden. Dat geld komt uit de urenfabriek. Zoals een bakker broodjes bakt, maken Riemke en haar drieënveertig kantoorgenoten uren, dat wil zeggen declarabele uren. Voor Riemke geldt in haar laatste jaar de norm van 1350 uur en die gaat ze halen. Dat lukt niet iedereen dus omzet-technisch hoeft ze zich geen zorgen te maken. Er is een andere reden waarom ze al weken slecht slaapt.

Riemke is bij Lewis Legal de eerste stagiaire die tijdens haar

driejarige stageperiode twee klachten aan haar broek kreeg. De eerste ging over het niet verschijnen op een zitting en haar cliënt had gelijk, ze had er moeten zijn. Het gebeurde in een periode dat Nils ziek was. Geen griepje, maar serieus ziek: de jongen had dagenlang koorts en at niet. 's Nachts huilde hij en gaf hij over. De zitting was 's ochtends om negen uur maar ze werd pas om kwart over tien wakker, na een nacht waarin Nils naast haar in bed had gelegen en ze zachtjes zingend en fluisterend de minuten van haar bedrust had zien wegtikken. Ze heeft het uitgelegd, aan Margot, aan Robert en aan kantoorgenoten die al snel op de hoogte waren van de blunder. Ze probeerde niets goed te praten, verzong geen excuses voor fouten die niet gemaakt hadden mogen worden. Het enige wat ze verlangde was een klein beetje begrip, een 'wat vervelend voor je', een 'het kan de beste gebeuren'. Maar Margot, uitgerekend haar patroon, was niet gevoelig voor haar persoonlijke omstandigheden. De enige die begrip voor haar situatie kon opbrengen was Robert, die tenminste informeerde naar Nils' gezondheid.

De andere kwestie was van een paar weken geleden. Bij de berekening van de alimentatiehoogte wordt gekeken naar de financiële draagkracht van degene die de alimentatie moet betalen, in dit geval Riemkes cliënt. Daarbij zijn eventuele schulden van belang, want hoe meer schulden, hoe minder draagkracht. De cliënt had zijn schuldenlast in kaart gebracht en Riemke diende de stukken keurig in. Maar ze was één schuld, de grootste, vergeten mee te nemen in de draagkrachtberekening bij haar verweerschrift. Hierdoor werd de alimentatie veel te hoog vastgesteld. Voor het hoger beroep week haar cliënt uit naar een ander kantoor. Tot zover weliswaar een fout, maar nog geen klachtwaardig handelen. De echte blunder was dat ze per ongeluk al haar uren bij de man in rekening bracht en zijn bezwaren tegen die declaratie negeerde. Terecht werd haar cliënt razend

toen hij geen reactie van haar ontving maar wel een aanmaning van de financiële administratie. Al haar excuses ten spijt diende hij een klacht in.

Bij Lewis Legal hebben ze een instrument ontwikkeld om na de stage de keuze voor blijven of vertrekken van een stagiair makkelijker te maken, en dat instrument ligt nu voor haar. Ze is aan het begin van haar stage als advocaat beëdigd en ze heeft alle bevoegdheden van een advocaat. Maar ze is er nog niet. Tijdens de stagetijd kan Lewis Legal kijken of zij wel voldoet aan hun eisen. En daar zit nu het probleem.

Ze staart naar het dossier alsof het een exotisch insect is. Het is dun. Op de sticker staat: TERVOORT/PETROVIĆ. Voorzichtig proeft ze de laatste naam op haar lippen. Haar mailbox blijft. En nog een keer. En opnieuw. Ze voelde wel aan dat ze een twijfelgeval was, maar nu ze het zwarte dossier voor zich ziet, kan ze eigenlijk niet geloven dat ze in deze situatie terecht is gekomen.

De dag dat ze te horen kreeg dat ze was aangenomen, lijkt nog maar zo kort geleden. Het moment vormde een keerpunt na een zware tijd; een periode die nog altijd voortduurt. Maar haar nieuwe baan zou alles draaglijker maken. Na het verlossen van de telefoontje van Robert heeft ze zitten janken van blijdschap.

Omdat ze tijdens haar studententijd in de bedrijven van haar ex Martijn werkte, had ze nooit tijd om in allerlei besturen en commissies te zitten zoals haar medestudenten. Ze had ook niet bij een rechtswinkel gewerkt en evenmin had ze een studentstage bij een advocatenkantoor gelopen. Haar cv was kaal en daarom was ze verrast dat ze op gesprek mocht komen. Ze kocht bij de kringloop een mantelpakje dat ze bij een naaiatelier liet vermaken, leende een paar schoenen van haar beste vriendin Hilde en nam de oude handtas van haar moeder mee.

Met klamme handen stelde ze zich voor aan Robert en Ivo. Gek genoeg bleken de heren nieuwsgierig naar alle nevenactivi-

teiten die ze onder aan haar cv had weggemoffeld. Al het werk dat ze voor Martijn had gedaan, werden gaandeweg het gesprek ‘echte’ functies in ‘echte’ bedrijven: administrateur, hoofd personeelsbeleid, hoofd debiteuren, marketeer. Robert gaf het allemaal ter plekke een naampje en gekscherend bedoeld of niet, haar cv kwam ineens in een heel ander licht te staan. Toen ze zag dat hij doorbladerde naar haar cijferlijst gleed de spanning van haar af. Ze had nooit moeite met studeren, niet op de middelbare school en niet op de universiteit. Als de druk het hoogst was – twee dagen voor een tentamen – sloot ze zich op in haar kamer en zoog ze de stof in zich op. Tijdens haar studie heeft ze welgeteld één hertentamen gehad en het laagste cijfer op haar lijst is een zeven, voor bestuursrecht.

Het assessment dat volgde op het sollicitatiegesprek was aanvankelijk spannend, met een psycholoog die haar het hemd van het lijf vroeg. Maar de taal- en rekestests en de casussen die ze op moest lossen waren leuk en goed te doen. Tegen de tijd dat het rollenspel begon was ze zo ontspannen dat ze zich er met vlag en wimpel doorheen praatte. Toen Riemke op een mooie septemberdag, bijna drie jaar geleden, over de drempel stapte van het prestigieuze full-service kantoor Lewis Legal, wist ze: hier eindigen mijn geldproblemen. Ik ga hier nooit meer weg.

Even speelt ze met de gedachte Joost te appen, gewoon, om wat steun te krijgen, maar op het moment dat ze WhatsApp opent bedenkt ze zich en legt ze haar telefoon opzij. Ze haalt diep adem en slaat het dossier open. De enige inhoud is een post-it. Onmiddellijk herkent ze Roberts handschrift:

Riemke, kom je even naar mijn kamer?

Robert zit diep over een stuk gebogen, zijn hoofd rust op zijn handen. Hij heeft me nog niet gezien, schiet het door haar heen

als ze op de drempel staat en ze realiseert zich dat ze nog altijd weg kan gaan.

Ze schraapt haar keel en zegt: 'Stoor ik?'

Onmiddellijk zit Robert rechtop. 'Nee, nee, natuurlijk niet, kom verder, ga zitten. Ik verwachtte je al.'

Robert heeft de hoekkamer, een van de mooiste kamers van het pand. Het is er licht en ruim en de hoge ramen geven uitzicht op het Zuidplein; het centrale voetgangersgebied van de Zuidas. Ook kun je vanuit hier de ring zien en een groot deel van de stad. Er hangt een prettige rust in dit gedeelte van het gebouw. Het secretariaat is ver weg en de kamer ernaast is een vergaderruimte waar de meeste tijd niemand zit. Robert is achter zijn bureau vandaan gekomen en loopt naar de vergadertafel. Het valt Riemke weer op hoe kwek de eenenzeventigjarige man oogt. Ze bedenkt dat er op kantoor veertigers werken die op sportief vlak voor hem onder zullen doen.

Als ze aan tafel zitten zegt Robert: 'Riemke, je zit tegen het einde van je stage.' Zijn helblauwe ogen kijken haar ernstig aan. 'Je weet dat we iedere stagiaire bespreken in de maatschapsvergadering en onlangs hebben we het over jou gehad. We... hoe zal ik het zeggen...' Robert kucht en leunt achterover. 'Er zijn wat twijfels gerezen over jouw capaciteiten, waardoor we er nog niet uit zijn of we je een medewerkerscontract kunnen aanbieden.'

'Maar ik...'

'Riemke, luister, als advocaat moet je over allerlei eigenschappen beschikken. Je moet slim zijn, zorgvuldig en je moet goede uitdrukkingsvaardigheden hebben, zowel mondeling als schriftelijk. Maar die kwaliteiten horen bij wel meer beroepen. Wat je in dit vak bij uitstek moet hebben is vechtlust.'

Ze onderdrukt de neiging om op te staan en weg te lopen. Boze gedachten razen door haar hoofd. Bijna drie jaar lang

heeft ze alles gegeven wat in haar zat om haar cliënten hun gelijk te laten halen; ze heeft geen procedure geschuwd, is geen kort geding uit de weg gegaan en ze hoeft zichzelf in geen enkel dossier te verwijten niet genoeg te hebben gedaan. Iedere zaak behandelt ze met het motto: *whatever it takes*. En dan zou ze geen vechtlust hebben?

‘Ik geef alleen aan dat hierover twijfels bestaan,’ vervolgt Robert. ‘En die twee klachten helpen natuurlijk ook niet echt mee.’

‘Wie heeft die twijfels dan? Jij?’ Ze schrikt van het venijn in haar stem.

‘Nee, daarvoor weet ik te weinig over de manier waarop jij werkt en hoe je met je cliënten omgaat. Ik ben je patroon niet.’

‘Margot dus. Waarom bespreekt zij dit niet met mij? Waarom komt dit ineens na drie jaar zwoegen uit de lucht vallen?’ Ze weet dat dat niet helemaal waar is want ze voelde dit gesprek al een tijd aankomen, maar het irriteert haar dat deze mededeling haar via Robert bereikt als een soort *fait accompli*. Ze baalt er ook van dat Margot niet eerder haar twijfels heeft geuit. Wellicht had ze dan nog wat kunnen bijsturen.

Robert schuift zijn armen een beetje in Riemkes richting over de tafel, alsof hij haar vast wil pakken. ‘Begrijp alsjeblieft dat ik alleen namens de maatschap kan spreken. Het is vast beleid binnen ons kantoor dat we, bij twijfels over het medewerkschap, de stagiaire een zaak geven waarmee hij of zij ons kan overtuigen. Dat dossier is, zoals iedereen hier weet, in de regel spoedeisend en uitdagerend. Vanochtend heeft Nikkie het op je kamer gelegd.’

‘En nu moet ik deze zaak winnen? Om mezelf te bewijzen?’

‘Nee, het enige wat telt is of je alles uit de kast haalt. We willen vechtlust zien, brandende ambitie en de beste strategie die je kunt bedenken. Ik hoop oprecht dat je met jouw aanpak onze laatste aarzeling kunt wegnemen. Ik wil je graag houden. Zie het als een ultieme uitdaging.’

Riemke knikt langzaam. Alsof ze niet al genoeg uitdaging in haar leven heeft en al jaren probeert alle ballen in de lucht te houden. Nu komt dit er ook nog bij. ‘Wat is het voor zaak? Het dossier is leeg.’

‘De stukken en verdere instructies krijg je van Margot. Ik kan alleen zeggen dat het een cliënt is die vorige week bij ons heeft aangebeld, een speciaal geval. We hadden de man al bijna weggestuurd toen Margot opmerkte dat we zijn casus misschien konden gebruiken voor eh... het zwarte dossier. Ja, de zaak is, laten we zeggen, buitengewoon. Ik begrijp dat je er niet op zit te wachten, maar het is niet anders. En Riemke, even tussen ons, als het echt niet lukt, klop dan bij mij aan. Afgesproken?’

Riemke staat al vijf minuten in de deuropening van Margots kantoor te wachten tot Margot haar telefoon neerlegt. Iedere keer als Margot wil ophangen, valt haar weer iets nieuws te binnen en gaat het gesprek verder. Het lijkt wel alsof ze het erom doet.

Riemke laat haar blik door de kamer glijden. Aan een kast hangt een toga waarin aan de binnenkant Margots initialen zijn gestikt. De witte bef bewaart ze in een platte sjaaldoos van Hermès. Dat heeft Margot haar uitgelegd toen Riemke haar toga leende voor haar beëdiging als advocaat. Op het bureau staat een fotolijstje. Het is een afbeelding van haar ouders, tenminste, Riemke vermoedt dat de twee oude mensen die op een terras in een warm land zitten, haar vader en moeder zijn. Verder is Margots bureau opgeruimd en brandschoon. Naast het toetsenbord staat een mok met de tekst: I CHOOSE TO BE HAPPY.

Riemke klopt op de deurpost en houdt het dossier omhoog. Even kijkt Margot op, om vervolgens weer verder te praten. ‘Spoed,’ zegt Riemke op gedempte toon maar Margot reageert niet.